

201205691/1/V3 en

201205691/2/V3.

Datum uitspraak: 24 juli 2012

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak van de voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State op een verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening (artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht, hierna: de Awb) en, met toepassing van artikel 92 van de Vreemdelingenwet 2000, op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 11 mei 2012 in zaak nr. 12/7342 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 februari 2012 heeft de minister, voor zover thans van belang, tegen de vreemdeling een inreisverbod uitgevaardigd. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 mei 2012, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard en overwogen dat het daartegen gerichte beroepschrift krachtens artikel 6:15, tweede lid, van de Awb ter behandeling als bezwaarschrift wordt doorgezonden aan de minister. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 7 juni 2012, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Voorts heeft de minister de voorzitter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Niet in geschil is dat de vreemdeling reeds voor het besluit van 23 februari 2012, waarbij hem de aanzegging is gedaan de Europese Unie onmiddellijk te verlaten, een terugkeerbesluit heeft ontvangen.

2.2. De minister klaagt dat de rechtbank het tegen het inreisverbod gerichte beroepschrift van de vreemdeling ten onrechte krachtens artikel 6:15, tweede lid, van de Awb ter behandeling als bezwaarschrift aan hem heeft doorgezonden.

2.3. De door de minister in deze grief opgeworpen rechtsvraag heeft de Afdeling reeds beantwoord bij uitspraak van 15 juni 2012 in zaak nr. 201203301/1/V3 (www.raadvanstate.nl). Uit overweging 2.3.6, derde alinea, van die uitspraak, waarbij de voorzitter blijft en waaraan de grief niet afdoet, gezien in verbinding met de hiervoor onder 2.1 weergegeven feiten en omstandigheden, volgt dat tegen het inreisverbod rechtstreeks beroep openstond.

De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd, voor zover de rechtbank daarin het beroep tegen het inreisverbod niet-ontvankelijk heeft verklaard. De voorzitter zal de zaak met toepassing van artikel 55, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.5. Gelet hierop bestaat aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.6. De voorzitter zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen.
De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 11 mei 2012 in zaak nr. 12/7342, voor zover hierin het beroep tegen het inreisverbod van 23 februari 2012 niet-ontvankelijk is verklaard;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 437,00 (zegge: vierhonderdzevenendertig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten;
- V. wijst het verzoek af.

Aldus vastgesteld door mr. N. Verheij, als voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van staat.

w.g. Verheij
voorzitter

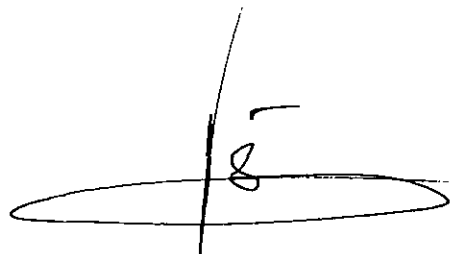
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 juli 2012

480-737.

Verzonden: 24 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 12/7342

V-nr:

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in de zaak tussen

geboren op _____ van (gestelde) Liberiaanse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. drs. H.P. Vos, advocaat te Amsterdam,

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
verweerder,
gemachtigde: mr. A.H. Noordeloos, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Procesverloop

Op 23 februari 2012 heeft verweerder een terugkeerbesluit aan eiser uitgereikt waarbij eiser is aangezegd dat hij de Europese Unie onmiddellijk dient te verlaten. Bij dit besluit heeft verweerder tevens een inreisverbod aan eiser opgelegd voor een periode van twee jaar, dat ingaat op het moment van uitreis.

Op 1 maart 2012 heeft de rechtbank het beroepsschrift van eiser ontvangen. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 11 april 2012. Eiser is ter zitting vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting geschorst teneinde verweerder in de gelegenheid te stellen nadere informatie te verschaffen.

Verweerder heeft de rechtbank bij brief van 16 april 2012 nader geïnformeerd. Eiser heeft bij brief van dezelfde datum gereageerd. De rechtbank heeft het onderzoek vervolgens, met toestemming van partijen, zonder nadere zitting gesloten.

Overwegingen

1. De rechtbank ziet zich ambtshalve gesteld voor de vraag of het beroep ontvankelijk is.
- 2.1 Op grond van artikel 62a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000, stelt verweerder de vreemdeling, niet zijnde gemeenschapsonderdaan, die niet of niet langer rechtmatig verblijf heeft, schriftelijk in kennis van de verplichting Nederland uit eigen beweging te verlaten en van de termijn waarbinnen hij aan die verplichting moet

. Zaaknummer: AWB 12/7342 inzake

Pagina 2 van 4

voldoen, tenzij reeds eerder een terugkeerbesluit tegen de vreemdeling is uitgevaardigd en aan de daaruit voortvloeiende terugkeerverplichting niet is voldaan. Ingevolge artikel 62a, tweede lid, Vw 2000, geldt de kennisgeving, bedoeld in het eerste lid, als terugkeerbesluit en kan het tevens een inreisverbod inhouden.

2.2 Op grond van artikel 66a, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 vaardigt verweerder een inreisverbod uit tegen de vreemdeling, die geen gemeenschapsonderdaan is, op wie artikel 64 Vw 2000 niet van toepassing is en die Nederland niet uit eigen beweging binnen de daarvoor geldende termijn heeft verlaten, in welk geval het inreisverbod slechts door middel van een zelfstandige beschikking wordt uitgevaardigd dan wel een beschikking die mede strekt tot wijziging van het reeds gegeven terugkeerbesluit.

2.3 Op grond van artikel 72, derde en vierde lid, Vw 2000 wordt voorzover het de rechtsmiddelen betreft met een beschikking gelijkgesteld een handeling van een bestuursorgaan tegen een vreemdeling als zodanig en wordt met een beschikking eveneens gelijkgesteld een kennisgeving als bedoeld in artikel 62a, eerste lid, Vw 2000.

2.4 Op grond van artikel 75, aanhef en onder c, Vw 2000, kan in afwijking van artikel 7:1 Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) geen bezwaar worden gemaakt tegen een beschikking die een kennisgeving inhoudt overeenkomstig artikel 62a, tweede lid, Vw 2000.

3. De rechtbank stelt vast dat eiser eerder, laatstelijk op 27 november 2009, is aangezegd Nederland te verlaten. Voormelde aanzegging is aan te merken als terugkeerbesluit in de zin van artikel 3, vierde lid, van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn). Gesteld noch gebleken is dat dit terugkeerbesluit zijn gelding heeft verloren doordat eiser sindsdien aan zijn terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven.

4. Nu er eerder een terugkeerbesluit is genomen ten aanzien van eiser, heeft de aanzegging de Europese Unie te verlaten zoals die is vermeld in het thans bestreden besluit geen rechtsgevolgen. Deze aanzegging is dan ook geen besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Evenmin is de aanzegging de Europese Unie te verlaten aan te merken als een handeling van een bestuursorgaan ten aanzien van een vreemdeling als zodanig, als bedoeld in artikel 72, derde of vierde lid, van de Vw 2000, nu deze geen rechtens relevante wijziging in eisers positie teweegbrengt. Uit rechtsoverweging 3 volgt verder dat zich de uitzondering voordoet als neergelegd in artikel 62a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, zodat de in het bestreden besluit vervatte aanzegging de Europese Unie te verlaten ook niet kan worden aangemerkt als een kennisgeving als bedoeld in het eerste en tweede lid van dat artikel, waartegen beroep openstaat. De aanzegging de Europese Unie te verlaten is in dit geval slechts een herhaling van de eerdere mededeling van verweerder aan eiser, waartegen geen rechtsmiddel openstaat. Gelet hierop zal de rechtbank het beroep in zoverre dat is gericht tegen de op 23 februari 2012 gedane aanzegging de Europese Unie te verlaten, die door verweerder als terugkeerbesluit wordt aangeduid, niet-ontvankelijk verklaren.

5. Nu zich de uitzondering voordoet als neergelegd in artikel 62a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 en de aanzegging de Europese Unie te verlaten niet kan worden aangemerkt als een kennisgeving als bedoeld in het eerste en tweede lid van dat artikel volgt hieruit ook dat het inreisverbod niet is vervat in een kennisgeving als bedoeld in artikel 62a,

Zaaknummer: AWB 12/7342 inzake

Pagina 3 van 4

tweete lid, van de Vw 2000.

6. Dit betekent dat de in artikel 75, aanhef en onder c, van de Vw 2000 neergelegde uitzondering op de verplichting eerst bezwaar te maken tegen een besluit niet geldt voor het in het thans bestreden besluit neergelegde inreisverbod. Er staat dus geen rechtsreeks beroep open. Naar het oordeel van de rechtbank zijn deze bepalingen niet anders uit te leggen en dwingt de wetgeschiedenis evenmin tot een ander oordeel. Blijkens de toelichting op de Nota van wijziging (TK 2010-2011, 32420, nr. 8) heeft de wetgever met de openstelling van een direct beroep op de rechter in artikel 75, aanhef en onder c van de Vw 2000 beoogd het de rechter mogelijk te maken om tegelijk met de beoordeling van de bewaring ter fine van uitzetting, de rechtmatigheid van de kennisgeving te kunnen beoordelen (het terugkeerbesluit). Met dit oogmerk is niet in strijd dat dit directe beroep niet openstaat in gevallen zoals het onderhavige, waarin eerder een terugkeerbesluit is gegeven waaraan nog niet is voldaan en waardoor het voorliggende bestreden besluit niet als het voor bewaring vereiste terugkeerbesluit kan worden aangemerkt.

7. Gelet hierop zal de rechtbank het beroep in zoverre dat is gericht tegen het inreisverbod eveneens niet-ontvankelijk verklaren. De rechtbank zal het beroepschrift in zoverre dat is gericht tegen het inreisverbod met toepassing van artikel 6:15 van de Awb ter verdere behandeling als bezwaarschrift doorsturen naar verweerder.

8. Nu verweerder in de rechtsmiddelenclausule van het bestreden besluit ten onrechte heeft aangegeven dat daartegen beroep kan worden ingesteld, ziet de rechtbank aanleiding verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten te veroordelen voor zover het betreft het verschijnen ter zitting. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 437,- (1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 437,- en een wegingsfactor 1).

Zaaknummer: AWB 12/7142 inzake

Pagina 4 van 4

Beslissing

De rechtbank,

- verklaart het beroep niet-ontvankelijk voor zover dit de mededeling betreft dat eiser de Europese Unie onmiddellijk moet verlaten;
- verklaart het beroep tegen het inreisverbod niet-ontvankelijk;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten tot een bedrag van € 437,- (zegge: vierhonderdzevenendertig euro), te betalen aan eiser.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.J. Schaberg, rechter, in aanwezigheid van mr. E.A. Kreb, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 11 mei 2012.

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

Conc.: EK

Coll.: MP

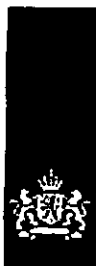
D: C

VK

11 MEI 2012

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
07 JUN 2012	
ZAAKNR.	
AAN: 201205691/1	
BEHANDELD DO:	PAR:

Hoger beroepsschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. J. Laros
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te
Amsterdam van 11 mei 2012
met kenmerk AWB 12/7342

Inzake:

met IND-kenmerk: 9305.27.0159
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. drs. H.P. Vos
advocaat te (1070 AC) Amsterdam, Postbus 75111

Procesverlegenvoordiging
Rijswijk

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

Mr. W.A. Kleingeld
070-779 5323

1 Inleiding

De Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (verder: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam van 11 mei 2012, verzonden op diezelfde datum, met kenmerk AWB 12/7342 (productie 1), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 23 februari 2012 zowel wat betreft terugkeerbesluit als het inreisverbod niet-ontvankelijk heeft verklaard en op grond van artikel 6:15, eerste lid, Awb, het beroepschrift voor zover gericht tegen het inreisverbod aan de Minister heeft doorgezonden ter afhandeling als bezwaarschrift.

2 Achtergronden

- 2.1 Bij beschikking van 23 februari 2012 heeft de Minister aan verweerder een terugkeerbesluit uitgereikt. Bij dit besluit is tevens aan verweerder een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaren.
- 2.2 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het door verweerder ingestelde beroep tegen de beschikking van 23 februari 2012, zowel voor wat betreft het terugkeerbesluit als het inreisverbod, niet-ontvankelijk verklaard en het beroepschrift voor zover gericht tegen het inreisverbod aan de Minister op grond van artikel 6:15, eerste lid, Awb, doorgezonden ter afhandeling als bezwaar.

3 Grieven

Grief 1

- 3.1 Ten onrechte oordeelt de rechtbank in rechtsoverweging 4 op pagina 2 van de bestreden uitspraak:

"Nu er eerder een terugkeerbesluit is genomen ten aanzien van eiser, heeft de aanzegging de Europese Unie te verlaten zoals die is vermeld in het thans bestreden besluit geen rechtsgevolgen. Deze aanzegging is dan ook geen besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Evenmin is de aanzegging de Europese Unie te verlaten aan te merken als een handeling van een bestuursorgaan ten aanzien van een vreemdeling als zodanig, als bedoeld in artikel 72, derde of vierde lid, van de Vw 2000, nu deze geen rechtens relevante wijziging in eisers positie teweegbrengt. Uit rechtsoverweging 3 volgt verder dat zich de uitzondering voordoet als neergelegd in artikel 62a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, zodat de in het bestreden besluit vervatte aanzegging de Europese Unie te verlaten ook niet kan worden aangemerkt als een kennisgeving als bedoeld in het eerste en tweede lid van dat artikel, waartegen beroep openstaat. De aanzegging de Europese Unie te verlaten is in dit geval slechts een herhaling van de eerdere mededeling van verweerder aan eiser, waartegen geen rechtsmiddel openstaat. Gelet hierop zal de rechtbank het beroep in zoverre dat is gericht tegen de op 23 februari 2012 gedane aanzegging de Europese Unie te verlaten, die door verweerder als terugkeerbesluit wordt aangeduid, niet-ontvankelijk verklaren."

Grief 2

- 3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 5 op pagina 2 en 3 van de bestreden uitspraak:

"Nu zich de uitzondering voordoet als neergelegd in artikel 62a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 en de aanzegging de Europese Unie te verlaten niet kan worden aangemerkt als een kennisgeving als bedoeld in het eerste en tweede lid van dat artikel volgt hieruit ook dat het inreisverbod niet is vervat in een kennisgeving als bedoeld in artikel 62a, tweede lid, van de Vw 2000.

Grief 3

- 3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 6 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"Dit betekent dat de in artikel 75, aanhef en onder c, van de Vw 2000 neergelegde uitzondering op de verplichting eerst bezwaar te maken tegen een besluit niet geldt voor het in het thans bestreden besluit neergelegde inreisverbod. Er staat dus geen rechtstreeks beroep open. Naar het oordeel van de rechtbank zijn deze bepalingen niet anders uit te leggen en dwingt de wetsgeschiedenis evenmin tot een ander oordeel. Blijkens de toelichting op de Nota van wijziging (TK 2010-2011, 32420, nr. 8) heeft de wetgever met de openstelling van een direct beroep op de rechter in artikel 75, aanhef en onder c van de Vw 2000 beoogd het de rechter mogelijk te maken tegelijk met de beoordeling van de bewaring ter fine van uitzetting, de rechtmatigheid van de kennisgeving te kunnen beoordelen (het terugkeerbesluit). Met dit oogmerk is niet in strijd dat dit directe beroep niet openstaat in gevallen zoals het onderhavige, waarin eerder een terugkeerbesluit is gegeven waaraan nog niet is voldaan en waardoor het voorliggende bestreden besluit niet als het voor bewaring vereiste terugkeerbesluit kan worden aangemerkt."

- 3.5 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten tevens rechtsoverwegingen 7 en 8 op pagina 3 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grieven

- 4.1 De Minister stelt voorop dat de wetgever bij de implementatie van richtlijn 2008/115/EG (hierna: de richtlijn) heeft beoogd ten aanzien van de hiermee geïntroduceerde onderscheiden besluiten, te weten het terugkeerbesluit en het inreisverbod, een concentratie van rechtsmiddelen te bewerkstelligen. Daarnaast wordt het onwenselijk geacht dat voor een vreemdeling die nimmer een aanvraag om een verblijfsvergunning heeft gedaan een ander rechtsmiddelenregime zou gelden dan voor een vreemdeling die een dergelijke aanvraag wel heeft ingediend en (inmiddels) is uitgeprocedeerd.

Ten aanzien van grieven 1, 2 en 3

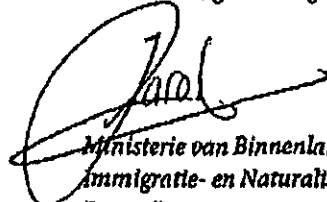
- 4.2 Niet in geschil is dat verweerder laatstelijk op 27 november 2009 is aangezegd Nederland te verlaten, dat deze aanzegging is aan te merken als een terugkeerbesluit en dat verweerder zich niet heeft gehouden aan de daaruit voortvloeiende verplichting de Europese Unie binnen de daarmee gestelde termijn te verlaten. Naar de letter van artikel 62a, eerste lid onder a Vw 2000 behoefde de Minister derhalve niet andermaal een terugkeerbesluit ten aanzien van verweerder uit te vaardigen.

- 4.3 Uit het vorenstaande volgt echter niet dat het terugkeerbesluit, uitgevaardigd op 23 februari 2012, niet kan worden aangemerkt als een terugkeerbesluit als bedoeld in artikel 62a, tweede lid Vw, gelezen in samenhang met het eerste lid van dat artikel. In dat verband wijst de Minister er op dat de situatie welke zich in casu heeft voorgedaan, wordt beschreven in artikel 66a, eerste lid, onder b, Vw 2000. Daar wordt immers gesproken van een inreisverbod dat wordt uitgevaardigd door middel van een beschikking die mede strekt tot wijziging van het reeds gegeven terugkeerbesluit.
- 4.4 Vorenstaande vloeit eveneens voort uit de richtlijn. Blijkens artikel 3, zesde lid, alsmede artikel 11, eerste lid van de richtlijn wordt een inreisverbod immers steeds samen met een terugkeerbesluit genomen.
- 4.5 Nu het terugkeerbesluit van 27 november 2009 in rechte vaststaat, heeft de Minister bij besluit van 23 februari 2012 een terugkeerbesluit en inreisverbod aan verweerder opgelegd, dat dient te worden beschouwd als wijziging van het besluit van 27 november 2009, voor zover dit ziet op de terugkeerverplichting. Middels terugkeerbesluit van 23 februari 2012 wordt gestipuleerd dat de vertrektermijn inmiddels is verlopen en derhalve is voldaan aan de voorwaarden voor het opleggen van een inreisverbod. Dit besluit is daarmee, gelezen in samenhang met het terugkeerbesluit van 27 november 2009, aan te merken als een kennisgeving als bedoeld in artikel 62a, eerste en tweede lid Vw 2000. Derhalve is artikel 75, aanhef en onder c, Vw van toepassing. Tegen het terugkeerbesluit alsmede het daarmee verbonden inreisverbod van 23 februari 2012, dat tezamen beschouwd dient te worden als meeromvattend besluit zoals omschreven in artikel 6, zesde lid van de Terugkeerrichtlijn, is dan ook terecht beroep ingesteld door verweerder. Van een (al dan niet) partiële niet-ontvankelijkheid van dit besluit kan naar het oordeel van de Minister dan ook geen sprake zijn.
- 4.6 In het licht van vorenstaande heeft de rechtbank ten onrechte het beroep voor zover gericht tegen het inreisverbod doorgezonden als bezwaarschrift en had een inhoudelijke beoordeling van dat beroep plaats moeten vinden.
- 4.7 Uit het voorgaande volgt tevens dat de Minister van mening is dat het beroep van verweerder gericht tegen zowel het terugkeerbesluit als het inreisverbod ontvankelijk verklaard had dienen te worden en vervolgens ongegrond dienen te worden verklaard.

5 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder ingestelde beroep.

Mr. J. Laros, gemachtigde

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120
2500 GC Den Haag